La besàvia

Per PepMaria el dc., 01/07/2015 - 09:00

En Joaquim, que és avi des de fa uns quant anys, està escrivint les seves memòries. Però abans de descriure la seva pròpia vida - des de la infantesa fins al present - ha decidit presentar la història dels seus avantpassats. I s'ha determinat de començar aquesta història amb el seu avi patern. I és que el seu avi Robert va tenir una infantesa difícil perquè en néixer va ser dipositat per la seva mare biològica al torn d'un convent de monges. Aquestes monges en van tenir cura, fins que va anar a viure en una masia de mosso, i va acabar regentant una taberna a Barcelona i fent prou diners com per donar estudis al seu fill Jordi, que després seria pare d'en Joaquim. El que meravella en Joaquim d'aquesta excursió cap al passat és que si la seva besàvia hagués decidit avortar quan va adonar-se que portava un fill no desitjat (l'avi Robert), aleshores en Joaquim no seria qui és, i ningú de la família que ell ha tingut després tampoc no serien qui són.La història de la besàvia d'en Joaquim em fa pensar que cada persona és única perquè és el fruit d'una combinació irrepetible d'una quantitat difícilment mesurable de decisions preses per una quantitat també difícilment mesurable de persones concretes. Perquè la decisió de la besàvia és molt important, però és només una entre la multitud que va possibilitar la vida única del seu besnét Joaquim.
Si, a més de les persones que han determinat el nostre codi genètic, estenem aquesta excursió cap al passat a persones i grups socials que han definit el context cultural, social, polític i econòmic en el qual cada persona s'ha desenvolupat, aleshores resulta que cadascun de nosaltres som, en bona part, fruit d'un conjunt encara més gran de persones i decisions del passat. Per no parlar de l'herència geològica (història del cosmos) i biològica (l'evolució de les espècies) que ens ha marcat.
Per tant, no és només poesia afirmar que la meva vida és un do, un regal que he rebut.
I en aquest sentit, els qui reconeixen la pròpia vida com a regal se senten convidats a gestionar aquesta vida en una direcció harmònica amb el seu origen: se senten convidats a regalar la pròpia vida als altres. És en aquest sentit que diu un adagi alemany "Jede Gabe ist eine Aufgabe" : "Cada do és una tasca". L'alemany ofereix la particularitat que "tasca" ("die Aufgabe") deriva de "do" ("die Gabe"): és un do que es projecta enfora ("Auf").
Però aquesta actitud fonamental de gratitud/do i ofrena/tasca no serveix només quan reflexionem sobre el sentit de la vida *en general*: serveix també per a *cada* moment de la nostra vida. En efecte, l'adagi diu "*Jede* Gabe": *cada* do. I és que puc reconèixer cada moment del temps com el do/regal únic d'una sèrie incomptable de decisions preses per una sèrie incomptable de persones. I per tant, sóc invitat a la tasca de reconèixer aquest moment en la seva unicitat; i a contribuir-hi amb la meva unicitat al servei dels altres, al servei de la societat.
Cada moment de la vida pot ser viscut com a regal únic, i com a invitació a fer de la meva vida un regal únic als altres.
Ignasi de Loiola reconeix en la densitat infinita de la vida i del present la petja d'un Déu infinitament gran. I descobreix en Jesús de Natzaret aquell qui havia viscut cada moment del seu temps des de la plena consciència de la vida com a do i com a tasca. Per això convida a una actitud senzilla: "enteramente reconosciendo [tanto bien recibido], en todo amar y servir a su divina majestad" (Exercicis Espirituals, n. 233).
· *En quin moment de la història de la teva família una decisió ha estat crucial per a configurar la teva unicitat?*
· *Quin moment de la història recent ha configurat de manera significativa el marc social en què s'està desenvolupant la teva vida?*
· *Com caracteritzaries el regal únic que, amb la teva vida, pots fer a la comunitat?*
· *Quines pràctiques de "memòria agraïda" et poden ajudar a reconèixer cada moment com a únic i a fer-ne un regal únic a la comunitat?*